

aldrig havt nogensomhelst Tvivl om, at der ikke i Grundloven kunde findes den allerringeste Hindring for at udgive foreløbige Finantslove lige saavel som foreløbige Love om hvilkeshelst andre Materier. Forsaavidt kan jeg endog sige, at jeg i og for sig er meget taknemmelig over, at denne Skrivefeil — thi Andet kan jeg ikke erkjende, at det har været — nu endelig er bleven rettet. Jeg betragter det virkelig som mere tydeligt, mere passende for dem, der kunne skrive Dansk, at sige ligefrem, at det, hvortom det dreier sig, er en midlertidig Finantslov, end at bruge de beynnderlige Benaævnelser, som let kunne lede Tanken paa Vilbidsor og lade den Forestilling opstaa, at Finantsloven er noget saa ganske overordentlig Særligt, der kun kan behandles paa en noget anden Maade end alle andre Love.

Fischer: Ja, det er jo en Maade at forstaa de foreløbige Bevillingers Form og Grundlovens Ord. Det ærede Medlem har altsaa sølt sig overtydet om, at de foreløbige Bevillinger ere foreløbige Finantslove. Jeg maa tilstaa, at jeg har nærret Tvivl i saa Henseende; men det ærede Medlem er saaledes enigt med mig —, naar jeg tager Sagen fra hans Standpunkt, — om, at her i alt Fald tydelig og klart er udtalt, hvad der i Forveien maatte allerede var det Gjældende, saa at nu al Tvivl er hævet. Jeg har troet, at det var tvivlsomt, om foreløbige Finantslove vare lovlige; men vedtages det foreliggende Lovforslag, tror jeg, at enhver Tvivl i saa Henseende er hævet. — Hvad Spørgsmaalet om Tidsfristen angaar, maa jeg tilstaa, at den høitærede Finantsministers Utringer ikke vare meget ophlysende. Den høitærede Minister har været i Tvivl om, hvorvidt een Maaned eller to Maaneder var det Rette; og nu have vi faaet tre Maaneder i Stedet, hvad der ogsaa maa passere for det Rette. Men hvilken er den Rantegang, som har ledet til en Uvidelse af Bevillingen til at gjælde for tre Maaneder? Er det Forestillingen om, at Finantsloven ikke kan blive færdig før omtrent ved den Tidsgrændse, som Lovforslaget sætter, nemlig Slutningen af Juni? Jeg gjentager, hvad jeg før sagde, at, er det Mening, saa er Meningen meget beklagelig.

Finantsministeren: Jeg tør antage, at man ikke kan stille den Fordring til en Minister — hvad der fordres i det ene Tilfælde, kan fordres i andre Tilfælde —, at han skal kunne forklare paa nogen bindende Maade, under hvilke Forudsætninger et Forslag skal opfattes, som han ikke selv har stillet, som han ikke engang har tiltraadt, men som han ikke har modfat sig i det andet Thing; i sig selv indeholder Forslaget jo kun en yderligere Tidsgrændse, og der er efter Forslaget ikke det Mindste til Hind for, at man bliver færdig, ikke blot een men to Maaneder før. Det Gæste, jeg

kan henvise det ærede Medlem til, er Ordførerens Udtalelser i det andet Thing; i hans Udtalelse om dette Forslag indeholdtes der ikke Noget, som paa nogen Maade var præjudicerende. Havde der været Noget i Ordførerens Udtalelser i saa Henseende, som opfordrede til Modsigelse, havde jeg ved denne som ved andre Leiligheder gjort det, skjøndt jeg ikke anerkjender det Princip, at man er nødsaget til at modsiges Alt, hvad man ikke billiger, men der er ganske vist Tilfælde, hvor man ikke ved sin Tausked skal anerkjende Noget, man ikke billiger. Der var imidlertid, som sagt, i Ordførerens Udtalelser om denne Varigheds Forlængelse ikke Noget, der var præjudicerende, og derfor var der ingen Anledning for mig til at gjøre nogen Bemærkning i saa Henseende.

Madvig: Man skal tage Alt i den bedste Mening, og saaledes tager jeg ogsaa den Omstændighed, at Fristen for Finantslovens endelige Tilveiebringelse er sat til tre Maaneder fra den 1ste April, i den bedste Mening og tror, at denne Bestemmelse er kommen ind af et Hensyn til Landsathinget. Det er bekjendt, at vi bestandig have klaget over, at Finantsloven kommer saa silddig til os fra det andet Thing, at vi stadig have sølt os under et Tryk ved dens Behandling og have havt Vanskeligheder ved at foretage de Forandringer i den, som vi erkjendte for at være nødvendige eller hensigtsmæssige. Nu antager jeg, at Folkethinget har overveiet, at det selv endnu kunde behøve en temmelig betydelig Tid til at tilendebringe Finantslovsforlagets Behandling, og at det maatte neppe vilde være færdigt dermed i April Maaned, at Behandlingen maatte endogsaa vilde trække noget ind i Mai Maaned, og saa har man tænkt, at der dog ogsaa maatte tages Hensyn til den Tid, som Landsathinget maatte behøve, og det er dette Hensyn, jeg tror at finde i Bestemmelsen om de tre Maaneder. Det er da ogsaa et nødvendigt Hensyn, thi jeg for min Del vil sige, at jeg ikke længere vil være med til at lade Landsathinget vedblive at være under det Tryk at skulle votere Finantsloven uden at gjøre sin naturlige og behørlige Indsigelse gjældende inden bestemte og passende Grændser. Jeg antager derfor, at vi derved, at den foreløbige Bevilling er udfiraft til at gjælde indtil den 1ste Juli, i hvert Tilfælde ville opnaa dette, at den endelige Finantslov i Klar kan gjenneengaa en tilbørlig Behandling i Landsathinget.

Da Ingen yderligere ønskede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning over Sagens Overgang til 2den Behandling, som

vedtoges enstemmig med 53 Stemmer.

Formanden: Mulige Vædringsforslag til